

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ.

[Σ. Σ. Κ. Ό κ. Ι. Ι. Σκυλίσσης ἀνέπτυξε διὰ δημοσίου ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ Συλλόγῳ „Παρνασσῷ“ ἀναγνώσματος περιεργάτων ζήτημα „περὶ τῆς ματαιοπονίας ἐν τῷ δημοσιογραφεῖν, ἐν τῷ τυπογραφεῖν καὶ ἐν τῷ στοιχειοχυτεῖν“. Η πλήρης χαριτολογίῶν καὶ πειστικωτάτη ἡμίλια τοῦ ἡμετέρου Συνεργάτου δημοσιεύθησεται ἐν προσεχεῖ τελέται τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου ἐκείνου, σύντομον δὲ ἀνακεφαλαίων αὐτῆς, ἢν δ. κ. Σκυλίσσης ἐθημοσίευσε διὰ τοῦ „Ἀἰῶνος“, καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς χάριν των Ἀγαγνωστῶν τῆς „Κλειοῦς“ θεωροῦντες τὰς „γραφικὰς προτάσεις“ ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην γραπτὴν τοῦ κ. Σκυλίσσης χαριτολογίων ἴδιαζόντως πᾶσιν ἐνδιαφερούσας]

Άλλοι κατα διαφόρους καιρούς επρότεινον την κατάργησιν τῶν πνευμάτων καὶ τόνων: εγω δεν συντάττομαι μετα τούτων, τούναντίον μάλιστα, εν τῇ ὅμιλίᾳ μου εις την αἰθουσαν τοῦ Συλλόγου Παρομασσοῦ, εξέφρασα, οτι θεωρῶ την τήρησιν τοῦ ορθογραφικοῦ τῆς γλώσσης ὡς επάναγκες, ἵνα οἱ επερχόμενοι καθοδηγηθῶσιν εις ανάκτησιν τῆς αρχαίας προστροφίας. Άλλ' απέδειξα ὅτι η φιλη καὶ η βαρεῖα, επειδη, καὶ αν λείψωσι, μαρτυροῦνται ὑπὸ τῶν ἄλλων τόνων, τῶν διατηρούμενων, δύνανται καὶ να μη σημειώνται: εξ οὐδα αφεληθῆ τα μέγιστα η τυπογραφικη καὶ πρὸ πάντων η εφημεριδογραφία, διότι αἱ κυφέλαι τῆς ἐλλ. στοιχειοθήκης θα ηλαττούντο απὸ 114 εἰς 54 μόνον· τοῦθ' διπερ πολὺ θα ηύξαντη την ταχύτητα τῆς στοιχειοθεσίας.

Η μεταρρύθμισις αὕτη ουδέν ἔχει το τολμηρόν: ἀπόρον μάλιστα εἴναι πῶς δεν εδόθη μέχρι σήμερον προσοχή εις τὸ πρᾶγμα τοῦτο, το ἀπλούστατον μεν, εις δε τ' ἀποτελέσματα σπουδαιότατον την αφέλειαν.

Δεν προτείνω κατάργησιν, αλλ' ἀπλῆν ἀρσιν δέο σημείων τῆς γραφῆς εκ περισσοῦ πιθεμένων εν αυτῇ, αφοῦ δ.πι θέλουν να σημάνωσι τα σημεῖα ταῦτα σημαίνεται διὰ τε τῆς απουσίας των καὶ τῆς παρουσίας τῶν ἄλλων σημείων, τούτων διατηρούμενων εν τῇ θέσει των. Το πρᾶγμα εἴναι ανατίρητον. Ήδεια αντίρρησις, αφ' ἁυτῆς θα ανηρεῖτο ὡς αυτόχρημα εθελόκακος η σχολαία.

„Εφ" ὅσον (λέγει δ. Kühner εν τῇ αὐτοῦ Ἐκτενεῖ γραμματικῇ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης*) η ἐλληνικὴ γλώσσα μόνον παρὰ γνησίων Ἑλλήνων ὥμιλετο, ανάγκη σημείων τονισμοῦ δεν ὑπῆρχεν· δορθος τονισμος πάσης συλλαβῆς ἐζηεν τῇ αισθήσει παντος Ἑλληνος: ὅτε ὅμως η γλώσσα αὕτη δια τῶν Μακεδόνων μετεφυτεύθη καὶ εις ξένους καὶ βαρβάρους λαούς, κατα φυσικην συνέπειαν η γνησία ἐλληνικη προφορα καὶ δ. γνησίος τονισμος πολλαχώς ἐξεφυλισθησαν καὶ παντοίας ὑπέστησαν διαφοράς. Προς θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου, Αριστοφάνης δ. Βυζάντιος, εἰς τῶν περιφημοτάτων αλεξανδρινῶν γραμματικῶν, λέγεται ὡς επινοήσας τα σημεῖα δι' ὧν επαγιώθη καὶ απηλλάγη τῆς αυθαιρεσίας δ τῶν λέξεων τονισμος διά τινων γενικῶν κανόνων, οὓς αυτος συνέταξεν. Άλλα το κυριώτατον ἔργον περι την διδασκαλίαν τῶν τόνων οφείλεται εις τον μαθητην αυτοῦ, τον περίνουν καὶ σοφώτατον αλεξανδρινον κριτικόν, Αρίσταρχον τον εκ Σαμοθράκης, περι το ἔτος 150 προ Χριστοῦ. Οὗτος πρῶτος εις τα κείμενα τῶν ὑπ' αυτοῦ εκδοθέντων συγγραφέων, επικῶν, τραγικῶν, κωμικῶν τε καὶ λυρικῶν, εφωδίασε τας λέξεις δια σημείων τονισμοῦ, καὶ έμηκε τας βάσεις επιστημονικῆς περι τόνων διδασκαλίας."

Βλέπομεν λοιπόν, ὅτι χάριν τῶν ξένων η τῶν βαρβάρων

λαῶν προσετέθησαν τα σημεῖα τοῦ τονισμοῦ εις τα ἐλληνικα γράμματα, τα μέχρι τοῦ δευτέρου αιώνος π. Χ. ατόνιστα ἔκτοτε δε οι αντιγραφεῖς, καὶ εν γένει πάντες οι γράφοντες, δεν ἐλείφαν τοῦ να επισημειώσι τους τόνους καὶ τα πνεύματα εις πᾶν δ.πι εξεδόθη ακολούθως καὶ διὰ τῆς τυπογραφίας.

Άλλα καιρος να ερωτηθῶμεν. Νπὸ τοῦ παρόντος αιώνος, ὡς αιώνος πρόσδου καὶ παντοίων, μεγάλων μετα μικρῶν, εφευρέσεων η βελτιώσεων. — Σεῖς οι γεώτεροι Ἑλληνες καλῶς μεν εφυλάξατε καὶ τόνους καὶ πνεύματα καὶ διφθόγγους μέχρι τοῦ νῦν, αλλα τοῦτο μόνον. ἕως σήμερον δεν εσκέφθητε, καίτοι ἀπλούστατον: Τα πνεύματα πόσα είναι; — Δύο. — Δεν αναγνωρίζετε περισσότερα; — Όχι. — Τα δύο ταῦτα πῶς ονομάζονται; — Δασεῖα καὶ φιλή, καθως ανέκαθεν. — Και ποῦ τίμεσθε την δασεῖαν; — Όπου αρκτικον φωνῆν δασέως προφερόμενον. — Καίτοι δεν το προφέρετε οὕτως, αλλα φιλῶς· ἔστω. Ποῦ δε τίμεσθε την φιλήν; — Όπου το αρκτικον φωνῆν δεν δασύνεται. — Άλλα τί πάσχει; — Προφέρεται φιλῶς, δηλαδη ἀνευ δασείας. — Παράδοξον! καὶ δεν αρκεῖ το να μη φέρῃ δασεῖαν το φιλῶς προφερόμενον αρκτικον φωνῆν, ὅπως βλέπετε ὅτι εἴνε φιλον, αλλα σᾶς φαίνεται επάναγκες καὶ η προσθήκη τοῦ σημείου ἐπερ ονομάζεται φιλή; Φέρει το αρκτικον φωνῆν δασεῖαν η δεν φέρει; Αν φέρῃ, εἴναι δάσος· αν δεν φέρῃ, τί ἀλλο δύναται να γίνει ειμη φιλον φύσει; Τι δηλοῖ η λέξις φιλός; Συμβουλεύμητε τους συγγραφεῖς η το προχειρότερον τους λεξιογράφους. Ψιλος λέγεται δ μη ἔχων κόμην, δ ἀτριχος, δ ἵππος χωρις εφίππιον, δ στρατιώτης δ μη ἔχων ὅπλον, δ μη φορῶν περικεφαλαίαν. Εν γένει, ψιλος σημαίνει το ἀνευ, το χωρις. Επομένως καίρος καὶ σεῖς να φιλώσετε τῶν ακανθῶν τας κινάρας, ὡς λέγει δ Αθήναιος.

Και δότως, καιρος ν' αφιαρέσωμεν την περικεφαλαίαν εκείνην απο τῆς κούτρας τῶν φιλῶν φωνήντων, και να τ' αφίσωμεν αληθῶς φιλα, καθως θέλουν. Αυτα το θέλουν ἔκαστον τῶν φιλῶν φωνήντων κράζει εις πάντα γράφοντα· Θέλω να εἴμαι φιλόν! δηλαδη, θέλω να εἴμαι ράζο! κουτρούλικο θέλω να εἴμαι! τίποτε να μη φορῶ. Τι βάλλεις αυτην την περροῦκα επάνω εις το κεφάλι μου; Δεν μοῦ χρησμεύει εις τίποτε. Εως πότε δεν θα το εννοεῖς! Ρίψε πλέον εις τας ακαλήφας την μέλαιναν ιδικήν μού φενάκην, και ιδού, σεβάσθητι την ξανθην εκείνην των δασυνομένων, αφοῦ την θέλουν αυτά, ὅπως εκ ταύτης χαρακτηρίζωνται εις σᾶς τους μεταγενεστέρους Ἑλλήνας, τους όχι βαρβάρους· ειμε χαρακτηρίζει απλη και μόνη η φιλότης μου.

Μεταβαίνομεν εις τους τόνους. Εχομεν τρεῖς, οξεῖαν, βαρεῖαν και περισπωμένην. Την βαρεῖαν κακίζω βαρέως, την οξεῖαν δε και την περισπωμένην σέβομαι, ώς εσεβάσθηη και την δασείαν.

Καθως ἐν τοῖς πνεύμασι, τηροῦντες την δασεῖαν μόνην, δεν χάνομεν τον τόπον τῆς φιλῆς, αλλα μάλιστα χαρακτηρίζομεν αυτην εκ τῆς απουσίας τῆς οξείας η τῆς περισπωμένης. Η βαρεῖα δταν λείψη, θήγη μάλιστα αυταγγελτοτέρα τῆς φιλῆς. — Διατί; — Διάτι το μεν αρκτικον φωνῆν πάσης λέξεως δέχεται δασύτητα η φιλότητα, η δε τελικη πάσης λέξεως συλ-

*) Μέρος Α', τεχνολογικόν· σελ. 245.

λαβη· φείποτε βαρυτονεῖται, αν η παραλήγουσα η η προπαραλήγουσα δεν φέρωσι κάνενα τόνον, η περισπᾶται, δταν απαιτῆται περισπωμένη. Δεν εἶνε, δεν εἶνε δε προφανεστάτη η ματαιοσπουδία τῆς βαρυτονίας ιδίως εις τα βαρυτονούμενα μονοσύλλαβα, τον, την, το τους, τας, τά; τας προθέσεις συν,

Ταῦτα και ἄλλα ειλάησα εν τῷ Παρνασσῷ διαποιήλας αυτα ἵνα μη φανῶσι ξηρα ὅλως ὑπὸ τοῦ καλοῦ ακρο ατηρίου μου, καθο γραμματικά· ἐν τέλει δε προσέθεσα. — Θα εκπλαγῆτε· ἥλθεν η στιγμή. Μεθ' ὅσα αφηγήθην και εξήγησα, τολμῶ να προβῶ εις κανόνας νέους ἐν τῇ γραμμα-

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

Κατα την ἔλαιογραφίαν του Αὐγούστου φὸν Κάουλμπαχ.

με; προς, πρό; τους συνδέσμους μεν, δε, καί; τα επιρρήματα, δεν, πλην, ναι, μη, γάρ; τα μόρια όμα, να κτλ. καθώς και πλείστας μονοσυλλάβους και βυρυτονούμενας ἄλλας λέξεις; Δι' αγάπην Θεοῦ! εις τα παιδία δταν δίδωμεν να συλλαβίσωσι, βα, βε, βη, βο, βου, μήπως σημειούμενεν επι τούτων τόνους; Ανάγκη δρα να τα βαρύνωμεν; Άλλα μη βλέποντα αυτα βαρυτονημένα, μήπως τα παιδία δεν τα προφέρουν ώς πρέπει να προφέρωνται; Δύνανται ἄλλως πως ειμη να τα βαρυτόνωσι;

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Β'.

τικῇ· δτι, — Α'. Πᾶν φωνῆν εν αρχῇ λέξεως, εαν μη φέρῃ δασεῖαν, εἶνε φύσει φιλον, καθο φιλον δασείας (ταῦτο ειπεῖν καθο ἀνευ δασείας, και εν ἄλλαις λόγοις, ἀνευ κόμις, περρούκας η σκούφου). — Β'. Πᾶσα λέξις μηδένα φέρουσα τόνον επι τῆς ληγούσης, παραληγούσης η προπαραληγούσης, βαρυτονεῖται προφερομένη· προ κόμματος δεη τελείας στιγμῆς η εγκλιτικού μόριου γραφομένη οξύνεται.

Κλίνω την κεφαλην και φιλῶ τας χειρας τῶν παρ' ήμιν εριτίμων γραμματολόγων, αλλα το προφανες τῆς ορθότητος

τοῦ λόγου οὕτω με καθιστᾶ προπετῆ ενώπιον αυτῶν τῶν κυρίων μου.

Ομολογῶ, δτι τόσον προφανες ἦτο το πρᾶγμα τοῦτο, ὡστε συστέλλομαι πως αναγγέλλων αυτὸς τι μέχρι τοῦδε απαρατήρητον· αλλ’ οὐδεὶς δ’ αρνήθη ὅτι πολλάκις συμβαίνει, εἰς πράγματα κείμενα προ τῶν οφθαλμῶν ἡμῶν, να απροσεκτῶμεν ὅλως διόλου δι’ αυτο τοῦτο, διότι συνειδίσαμεν να τα βλέπωμεν απαντῶντα κατα πᾶσαν στιγμὴν. Πολλάκις εζήτησα τα διοπτρά μου, ενῷ ειρίσκοντό επι τῆς μύτης μου. Εικάζω δτι τοῦτο θα συνέβῃ και εἰς ἄλλους· επι δε τοῦ προκειμένου, τόσον ἀπλοῦν φαίνεται το πρᾶγμα, ὡστε δια την φαινομένην ἀπλότητά του ίσως ειμερήθη πάντοτε ὡς ανάξιον προσοχῆς, και δια τοῦτο παρωράμη ἔως σήμερον,

Αλλ’ η ἐλάττωσις τῶν 60 κυψελῶν εἰς την τυπογραφικὴν στοιχειοθήκην τῶν τονούμενων ἔνε πρᾶγμα σπουδαίοτατον. Και διατί λοιπον ν’ αναβληθῆ εἰς αὔριον δτι δύναται αμέσως να γίνη; Ή τυπογραφία, μάλιστα δε η εφημε-

ριδογραφία, ὡς απαιτοῦσα τὴν ταχίστην στοιχειοθετησιν, τα μέγιστα θα ωφεληθῶσι. Δεν θα το κάμουν σήμερον; Κρῖμα! θα το κάμωσιν αύριον.

Ταῦτα, εἶπα, και επαναλαμβάνω ὑμῖν εν συντόμῳ. Η δριμία μου θα εκδοθῇ ακέραιος ἐν τῷ προσεχεῖ περιοδικῷ τοῦ Πάρνασσοῦ.

Την παροῦσαν γράφω, ὡς παρατηρεῖτε, ἐπόμενος εις τους ανωτέρω δύο κανόνας. Ποίαν διαφοραν κακην βλέπετε; Συστήσατε, παρακαλῶ, εις τους τυπογράφους να μη βάλωσι τένους δην ἔχω, οὐδε να μεταβάλωσι τους υπάρχοντας.

60 κυψέλαι οιλιγώτερον εις την στοιχειοθήκην τῶν τονούμενων!! τόσαι τους αρκοῦν· τα δε φιλούμενα πάντοτε φιλά, τα δασυνόμενα πάντοτε δασά, τα περισπώμενα πάντοτε περισπώμενα, τα οξυτονούμενα πάντοτε οξύτονα, τα βαρυνόμενα πάντοτε βαρυτονούμενα, και εγω πάντοτε μέτερος, καίτοι ἀνευ πλέον τοῦ σημείου τῆς φιλῆς εις τα δύο μου I. I.

I. ΙΣΙΔΩΡΙΔΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ.

Περὶ τῶν ἴδιωμάτων διάφορων ἐπισήμων και μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν ἐγράφησαν και ἐδημοσιεύθησαν πλείστα δσα ἀνέκδοτα, τοιαῦτα δὲ συλλέξαντες και ἡμεῖς ἐκ τῆς ιστορίας τῆς Μουσικῆς, παραδέτομεν ἐνταῦθα πρὸς ἴκανοτάτων τῆς περιεργείας τῶν ἀνγηνωτῶν ἡμῶν.

Ο Μόζαρος συνέδεται τὰ ἀδάνατα ἔργα του κατακείμενος ἐντος κλίνης. Ο Θεόφραστος εἰργάζετο ἔφιππος. Μόνον δταν ἀκάλητο ἐπὶ τῶν γυνῶν ἀληθεύοντος ἕπου, ἀνέβαινε συγχρόνως και τὸν μουσικὸν Πήγασον και ἀνίπτατο μετ’ αὐτοῦ εἰς ὑψηλοτέρας σφαίρας, διότιν ἔρριπτε τὰς ὀρμαστὰς μελωδίας, τὰ ειωδέστατα ἀνθη τῆς μουσικῆς του φαντασίας, ἐπὶ τῆς πεζῆς και ἀγόνου γῆς.

Ο Μάιερφρέσερ, διασυμάτιος ἐκεῖνος μελοποιός, ἀκάλητο ἐπὶ ὀρᾶς διλοκήρους πρὸ τοῦ κλειδουμβάλου, ἐδοκίμαζεν, ἔκρουε τὰ πλήκτρα και ἐκατοντάκις ἐδιέρθινε και ἐτροποιοει τὰς συνθέσεις του, ἔως οὐ ἐπὶ τέλους ἀνεύρισκε τὸ ποδούμενον εἶδος τῆς μελωδίας, τὴν δποιαν και σμέσιας ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ο Σποντίνης, διηποτής του „Φερδινάνδου Κόρτες“, δσάκις ἐμελοποιει, εὑρίσκετο περικυλιωμένος ὑπὸ πολυαριθμῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων, ων ή ἀνάγνωσις τῶν ἔφαινετο συντελεστική εἰς τὸ εἶδος τῆς ἔργασίας του.

Ο Εκτιώρ Βερλίος, διμεγαλοφυῆς και ὑψηλοτέρης μουσικῆς τῆς Γαλλίας, ἐποίησε τὰ λαμπρότερα τῶν φαντασιῶν ἔργων του, δταν ή σύζυγός του (μία τῶν διασημοτέρων ἥδοποιών τῆς Ἀγγλίας) τὸν παρέσυρεν εἰς ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν διὰ τῆς ἀπαγγελίας τῶν ὀρωματέρων χωρίων τῶν δραμάτων τοῦ Σαικτέρου.

Ο Βελλίνης διδύνατο νο ἐφευρή τοὺς γιλακες τῶν μουσικῆς του, μόνον δταν ἀκάλητο ἐντὸς θολάμου, εὐωδίσαντος ἔξι ἀνθέων και κεκοσμημένου δι’ ὀρωμάτων εἰκόνων και ἀγράμάτων. Τὸ διδύματα τοῦτο ἐγένεται και ὁ γερμανὸς μουσουργὸς Ριχαρδος Βάγνερος.

Ο Chopin, δι ἐμβριούς και μελαγχολίδες μελοποιός, δσάκις δι οὐρανὸς δτον αἴθριος και δη ήλιος ἐξέπειτε τὰς φωτοβάλους και θερμὰς ἀκτῖνας του, ἐποίει ζωηράς και περιπατεῖς συμφωνίας, δσάκις δὲ δι καιρὸς ἦτο μελαγχολίδες και τὰς ἡμέρας τοῦ φύνητορού, δτε ἀκούει τις μόνον τὸν θορυβόν τῶν ἀπὸ τῶν δενδρῶν καταπιπτόντων φύλλων, ἔγραφε τὰς μελαγχολικωτάτας τῶν συνθέσεών του.

Ο Ροσσίνης, δ φιαδρὸς οὗτος οπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου, οστὶς μάνος του ἐπορεύεται εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἐλεκτοτέρων ἐδεσμάτων τῆς τραπέζης του, ἐνεντέται δὲ μὲν ὑπὸ λουκουλλέων γενυμάτων και ἀφρίζοντος καμπανίου, δὲ δὲ ὑπὸ ὀρωμάτων και πολυτελῆς ἐνδεδυμένων γυναικῶν ἐν φιαδρῷ και εὐτραπέλων συνομιλίᾳ.

Ο Halévy, δ ποιητὴς τῆς „Ιουδαίας“ διδύνατο νὰ ἐργασθῇ μόνον δταν εἰς τὸ πλεύρον του ἐσύριζε μικρὸς λέβης τεῖν, πλήρης ζέοντος δδατος. Εὖ δπανεν ή μονότονος βοὴ τοῦ κοχλαζόντος δδατος και τοῦ διεκφεύγοντος ἀτρού, δπανε συγχρόνως κινουμένη και ή φαντασία τοῦ διδασκόλου.

Ο Λουδοβίκος Σπάρῳ εἶχεν, διστάς οὗτος ἀφηγεῖται ἐν τῇ Αὐτοβιογραφίᾳ του, τὰ καλίστας ἐμπνεύσεις, δσάκις ἐκρήγνυτο πυρκαϊα και συνέβαινον ἀλλα παρδομαία πατευταίνα. Γενομένης ποτὲ πλημμύρας ἐν Βιένη, καδ’ ἧν τὸ διδύρο εἶχεν εἰσρευσει μέροι τῆς δευτέρας τῆς φιλοτείας του, δτον ἀδύνατον νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐν τῇ τρίτῃ δροφῇ εύρισκομένον οἰκημάτου, ἐπειδή διὰ τῆς δέσας τοῦ συναθύουμενου δεύματος τῶν δδάτων τὸν εἶχεν ἐπέλθει ή ἐμπνευσι μιᾶς τῶν ὀρωματέρων συμφωνῶν του, τὸν δποιαν ἐπέρπετο μέσους νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Μεγάλη λύπη ἐπίστης ἐκέντα τὰς ζωηρὰς τὴν φαντασίαν του, οὕτω δε προσεγγίζοντος τοῦ διδύνατος τῆς πεφύλημένης συζύγου του, γλυκύταται και δρμονικώταται μελωδίαι διηροχόντο διὰ τῆς κεφαλῆς του, τὰς δποιας ἀμέσως, παρὰ τὴν κλίνη τῆς ἀποθηκούμενης, ἐκάθησε και ἔγραφε.

Ο Ιωάννης Στράους τέλος, μεδ’ οὐ και περατόνευεν τὸν κατάλογον τῶν διδύματων μεγάλων μουσουργῶν, γράφει τὰς ἐμπνεύσεις του δπου ἀν τύχη, καδ’ δδόν ἡ ἐπὶ τοῖς καφφενείσι, ἐπὶ μικρῶν φύλων χάρτου, τὰ δποια κατόπιν δίπτει ἐντὸς ὀρισμένου τινδις ἐρμαρίου τοῦ γραφείου του. „Οταν λοιπόν ἐπειδή ἔχη σκοπό νὰ συναρμολογήσῃ τοὺς διαφόρους ἀριθμοὺς και τὸ διλικὸν τῶν συνθέσεών του δὲν ἔξαρκη, ἀναδιφεῖ τὰ ἐρριμένα ταῦτα φύλλα και ἔξι αὐτῶν ἐκλέγει τὰ προσφοράτερα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑπαρχόντων κενῶν. Εκ τοῦ τρόπου δδια τοῦ τῆς συνθέσεως ἐπηγένεται, διὰ τὶ πολλάκις αἱ συμφωνίαι τοῦ μουσουργοῦ τούτου εἰνε δδια διολου δουνάρηται και δεσντακτοι.

* * *

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Η ΣΟΦΙΑ (ἐν σελ. 321). Τὸ ἔλληνικὸν τοῦτο ἔνομα ἔδωκεν εἰς τὴν ὀρωματικὴν τοῦ διαπρεπῆς ζωγράφος Ερμαννος Κάουλβαχ, ἐν ἡ ἀπετύπωσε τὴν μελαγχολίαν και τὴν χάριν περικαλλοῦς κόρης τῆς πατρίδος του. Η νεάνις ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν εύπατριδῶν τῶν παρελθόντων αἰώνων και φέρει πέπλον και στέφανον γαμήλιον.

2. Εἰκόνες Ιαπωνίδων γυναικῶν (ἐν σελ. 323 – 325).

3. ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ (ἐν σελ. 331). Η χαρίεσσα αὕτη εἰνες ἔργον τοῦ συγγενοῦς τοῦ ἀνωτέρω και ἐπιφανοῦς διευθυντοῦ τῆς ἐν Μονάχῳ Ακαδημίας Φρίτς Αὐγούστου φὸν

Κάουλμπαχ, τοῦ δποιού εἰν τῷ προεργεῖ ἀριθμῷ παραδέτομεν τὴν εἰκόνα, συνοδευμένην ὑπὸ συντόμου σκιαγραφίας τοῦ βίου του. Η προκειμένη εἰκὼν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν χαριεστέρων και πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον ἀναφερομένων δημιουργημάτων τοῦ τεχνίτου. Βεβυθισμέναι εἰς γλυκεσίας δνειροπολήσεις κάθηνται παρ’ ἀλλήλας δύο μικραί και καλλίκομοι ἀδελφαί, ὡν ή πρεσβυτερά κρατεῖ ἀνὰ μέσον τῶν χειρῶν της μεγάλην δέσμην ἀνδρέων, τὰ δποια πᾶς βεβαίως εὔχεται νὰ σκορπίσῃ και ή ἐυμενής τύχη εἰς τὴν διὰ τοῦ βίου δδὸν τῶν ἔρασμῶν τούτων πλασμάτων.